

‘Graag,’ antwoordde Eric voor haar.

‘Ik wil nog een glas wijn,’ zei Anne.

Eric fronste zijn wenkbrauwen. Zijn moeder dronk de laatste tijd te veel wijn. Dat begreep hij ook wel, want het huis was troosteloos en verlaten. Volgende week zou ze naar Montclair verhuizen, en als zijn moeder daar eenmaal woonde, zou ze zeker opknappen, daar was Eric van overtuigd.

Hij bood zijn moeder zijn arm aan toen ze door de gang liepen. Toen ze de kamer binnenkwamen, zag hij tot zijn schrik dat het muziekdoosje dat zijn vader zijn moeder lang geleden cadeau had gedaan op de schoorsteenmantel stond.

Anne liep erheen en pakte het. ‘Ik geniet er zo van om naar de muziek te luisteren. Het was het allereerste cadeau dat je vader me gaf – dat heb ik je wel eens verteld. Het ziet er duur uit, maar het kostte destijds niet meer dan ongeveer dertig dollar. We hielden allebei van dansen, vooral van walsen. De figuurtjes die dansen op de muziek zijn tsaar Nicolaas en zijn vrouw Alexandra. Maar dat wist je natuurlijk al.’

Nee, dacht Eric, dat kan ik me niet herinneren. Hij herinnerde zich wel dat het kunstig versierde muziekdoosje jarenlang op zijn moeders toilettafel had gestaan.

Toen Marge een dienblad met koffie had neergezet, tilde zijn moeder de deksel van het doosje op en het ten dode opgeschreven echtpaar begon te dansen.

‘Ik weet niet of je de melodie herkent,’ zei Anne. ‘Het is mijn favoriete nummer van Irving Berlin. Het gaat zo...’ Ze begon zachtjes te zingen. *‘The song is ended but the melody lingers on.’*

‘Of je vader nu leeft of dood is,’ besloot ze op een felle toon die geen tegenspraak dulde, ‘ons lied is niet afgelopen en onze melodie leeft voort.’